

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. С., 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Ваня Анг. Маркова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно гражданско дело № 20222200500208 по описа за 2022 година

Производството се разглежда по реда на чл. 258 вр. чл. 294 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 16935/13.08.2018 г., на ГД „ИН“ гр. С. чрез ст. юриск. П. СТ., срещу Решение № 952/24.07.2018 г. по гр. д. № 1091/2018 г. на РС С., с което е признато за установено спрямо Главна дирекция Изпълнение на наказанията при Министерство на правосъдието, че АН. Т. Н., ЕГН 6*****, има право на допълнителен отпуск като компенсация за положения извънреден труд над 50 ч в размер на 858ч за периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г. С обжалваното решение въззивникът е осъден да заплати на АН. Т. Н. на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК разноски в размер на 800 лв. и държавна такса в размер на 280 лв.

Във въззивната жалба са формулирани доводи за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Правото на допълнителен отпуск било отменено от 01.07.2014 г. с приемането на новия ЗМВР. От тази дата били изминали повече от 3 години, в които ищеца по никакъв начин не е упражнил правото си да бъде компенсиран за работата извън работно време съгласно чл. 211, ал. 5, т. 2 от ЗМВР /отм. /. Въззивникът твърди, че ищецът не е възразил при определяне на платения му годишен отпуск и е налице бездействие от негова страна, тъй като не е осъществил правото си своевременно. Служителите ежесечно се запознавали с месечния график за полагане на дежурство и при постъпване в наряд се подписвали в ежедневни нарядни ведомости. За тях било известно колко труд е положен през съответното тримесечие и в случай на разминаване в отчетния и положения труд, можело своевременно да претендират заплащане на извънреден труд, и допълнителен отпуск за извънреден труд над 50ч в три годишен срок от изискуемост на правото.

Въззивникът счита, че правото на допълнителен платен годишен отпуск в размер на до 12 работни дни предвидени в чл. 212, ал. 1 ,т .3 във вр. с чл. 211, ал. 5, т. 2 от ЗМВР /отм./ не

възниквало самостоятелно, а се полагало в случай, че е налице положен извънреден труд, за които вземания е предвиден 3 г. давностен период. В случая искането на ищецът за присъждане на допълнителен отпуск за повече от 3 години било неоснователно.

Неправилно съдът кредитирал приложение 1 от ССЕ изготвено на база свидетелски показания, при условие, че в периода от 2003 г. до 2007 г. е действал Правилника за организация на охраната, правата и задълженията в НОС в МЛС /отм./, съобразно който е изготвено приложение № 2 от ССЕ. Неправилно бил присъден и отпуск 96 часа за периода от 01.01.2014 г. до 30.06.2014 г., при условие, че допустимият годишен отпуск 96 ч., т.е. до 24 ч на тримесечие. В конкретния случай субективното право било прекратено с промените в ЗМВР на 01.07.2014 г., от която дата изтекли три години.

Въззивникът счита още, че съдът неправилно е приел, че погасителната давност за ползване на допълнителния отпуск започва да тече от направените изчисления в експертизата, което било извън предмета на делото. Правото на допълнителен платен годишен отпуск за положен извънреден труд за второ тримесечие 2014 г. ставало изискуемо от 01.07.2014 г., поради което искът и в тази част е неоснователен като погасен по давност. Отпускът следвало да се ползва през календарната година, за която се полагали, поради което въззивникът счита за неоснователно да се претендира допълнителен отпуск за положен извънреден труд за 11 г. и половина. Допълнителният отпуск за извънреден труд към датата на подаване на ИМ не бил установен, т.е. цели се едва сега да се установи дали е налице извънреден труд и право на допълнителен отпуск от 2003 г. до 07.2014 г. С това право ищецът разполагал през всичките 11 г. и половина, докато е съществувало материалното право по ЗМВР. Условие за предявяване на установителния иск е претендираното право да съществува към предявяване на иска и постановяване на съдебното решение, а в случая не съществувало от 01.07.2014 г. Счита още, че разноските на страната са несправедливо присъдени в целия им размер от 800 лв., който е значително завишен, над предвиденото минимално адвокатско възнаграждение от 300 лв. Искане от съда да отмени обжалваното решение в обжалваните части и спорът да бъде решен по същество. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от А.Н., чрез адв. Н.П. от АК С., с адрес: гр. С., ул. „Г.С.Р. № **“, отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, с който е изложено становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Посочва се, че предявеният установителен иск за признаване спрямо въззивника, че в полза на ищцата съществува правото на допълнителен отпуск за положен извънреден труд за всяка календарна година от исковия период в претендираните размери. Изложен е и довод, че правото на отпуск било субективно, преобразуващо право, което можело да се упражни според волята на носителя си. Поради естеството на правото на отпуск, същото можело да бъде осъществено едностранно, като работникът уведоми работодателя си, че ще ползва правото си на отпуск, а работодателят трябвало да търпи. Въззиваемата счита за правилен извода на съда, че ищцата има правен интерес от предявяване на установителния иск, както и че същият не е погасен по давност, тъй като служебното правоотношение съществува. Искане от съда да остави жалбата без уважение и да потвърди решението като правилно, и да и бъдат присъдени разноски.

Настоящото производство се развива след постановяване на Решение №118/17.05.2022 г. по к. гр. д. № 897/2019 г. на IV г. о. на ВКС на РБ, с което е отменено Решение № 179/16.11.2018 г. постановено по в. гр. д. № 445/2018 г. ОС С. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав

на въззивния съд. Указано е на настоящата съдебна инстанция, при новото разглеждане на делото, да изслуша ново заключение на вещо лице, като са дадени подробни указания във връзка с определяне на задачата на вещото лице, както и за приложимите правни норми. Въззивният съд е назначил служебно с определения си по чл.267 от ГПК повторна съдебно-икономическа експертиза съобразно дадените указания.

В с. 3. въззивникът поддържа въззивната си жалба и направеното с нея искане за отмяна на обжалваното решение като неправилно. Посочва, че приложените по делото Заповед на Министерство на правосъдието от 2007 г., в т. 13 и Заповед от 2013 в т. 7, съдържали реда за ползване на отпуските от служителите, като текстовете на чл. 176, ал. 3 от КТ и чл. 59, ал. 6 от ЗДС, са изцяло възпроизведени в тези заповеди. На служителите била дадена възможността да упражнят правото си на отпуск с едностранно писмено волеизявление, като в случай, че не се осигури ползване до края на годината, те имали право сами да определят времето на ползване, каквото не е направила ищцата в продължение на 11 години. Допълнителният отпуск следвало да се разграничава от полагаемия годишен отпуск, поради това, че е в следствие на извънреден труд и в този смисъл били и мотивите в ТР № 6/17 г. на ВКС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемата.

В с. 3. въззиваемата поддържа оспорването на въззивната жалба и счита същата за неоснователна, поради което иска да бъде оставена без уважение. Счита, че след поредното заключение се установило, че е положен извънреден труд през почти всичките години - над 50 часа на тримесечие, и това породило правото на допълнителен платен годишен отпуск, който е предвиден със специален закон – ЗМВР. По отношение на дните през 2014 г. заключението не било правилно и посочените в последното 92 часа и половина за 2014 г. следвало да се преобразуват в дни и да се присъди целия размер на тези часове, защото законът не разделя този отпуск на шестмесечие или тримесечие, а на дни. Искане от съда това обстоятелство да бъде взето предвид при постановяване на решението си. Претендира разноски и прилага договор за правна защита, и списък за разноски. Счита, че претендираното адвокатско възнаграждението не е завишено с оглед правната и фактическа сложност на делото.

Въззивният съд намира подадената въззивна жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, като подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд и срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК, настоящата съдебна инстанция констатира, че обжалваното първоинстанционно съдебно решение е валидно и допустимо.

Следва да бъдат споделени изложените от първоинстанционния съд съображения за допустимост на исковата претенция, тъй като предявеният иск е за установяване правото на служителя на компенсация с допълнителен платен годишен отпуск на положен от него извънреден труд. Съгласно трайно установената задължителна и незадължителна съдебна практика, искът е допустим понеже всеки може да предяви установителен иск по чл.124, ал.1 от ГПК, за да установи съществуването или несъществуването на правоотношение или право, когато има интерес от това. Правният интерес на ищца се извежда от необходимостта за установяване по надлежния ред на предпоставките, при които възниква правото му да бъде компенсиран с допълнителен отпуск за

положен труд в извънработно време, което право се оспорва от ответната страна, т.е. то е фактически застрашено.

С оглед рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно.

Настоящият съдебен състав намира формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, изложена в мотивите на обжалваното решение, за пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, ПРЕПРАЩА своята към нея, като я допълва както следва:

От заключението на назначената пред настоящата съдебна инстанция съдебноикономическа експертиза се установява, че нормата работна време за периода от 01.01.2003 до 30.06.2014 г. е 2900 дни / 23200 часа и като се приспадат неотработените от ищцата общо 1122 дни/8976 часа, се получава нейната индивидуална норма - 1778/14224 часа. Вещото лице е заключило, че с оглед заповедите на началника на Затвора в С. и показанията по делото, ищцата е отработила общо 16 773 часа, от които извънредният труд за исковия период е 2549 часа, а изплатените часове извънреден труд са в размер на 144 часа. Некомпенсирани часове извънреден труд, които подлежат на компенсация с допълнителен отпуск са в размер на 85 дни: – 2 дни за първото, 3 дни за второто тримесечие и 7 дни за четвъртото тримесечие на 2003 г. (общо 12); 7 дни за второто тримесечие на 2004 г.; 1 ден за четвъртото тримесечие на 2007 г.; 12 дни за на 2008 г. (по три за всяко тримесечие); 6 дни за второто тримесечие, 2 дни за третото тримесечие и 4 дни за четвъртото тримесечие на 2009 г. (общо 12); 1 ден за първото, 1 ден за третото тримесечие, 5 дни за второто и 5 дни за четвъртото тримесечие на 2010 г. (общо 12); 3 дни за първото тримесечие, 5 дни за второто тримесечие и 4 дни за третото тримесечие на 2011 г. (общо 12); 2 дни за първото тримесечие, 2 дни за второто тримесечие и 3 дни за третото тримесечие на 2012 г. (общо 7); 4 дни за второто тримесечие на 2013 г.; 3 дни за първото тримесечие и 3 дни за второто тримесечие на 2014 г. (общо 6);

В с. з. вещото лице поддържа заключението си като уточнява, че изменената в следствие претенция на 858 часа е равна на 107 дни допълнителен платен годишен отпуск. Посочва, че по отношение на исковия период за 2014 г. вещото лице е заключило, че са положени 92,50 ч. извънреден труд, но дължимите дни допълнителен платен годишен отпуск са 6 дни, поради това, че за годината са предвидени до 12 календарни дни, и след като исковият период приключвал юни месец 2014 г., то и дължимият допълнителен платен годишен отпуск не може да е повече от 6. На въпроса на въззиваемата обаче, вещото лице допълва, че ако положеният извънреден труд за 2014 г., равняващ се на 92,50ч, бъде разделен, се получават 12 дни платен допълнителен отпуск за 2014 г..

Съдът дава пълна вяра на заключението на назначената ССЧЕ, тъй като е обективно, пълно и изготвено от вещо лице със специални знания в областта, и не е налице противоречие с останалия събран по делото доказателствен материал. По отношение на допуснатата техническа грешка относно номера на гражданското дело, по което е постановено обжалваното решение, същата е констатирана в провелоето се о. с. з., като страните не са възразили срещу приемането, а и настоящият съдебен състав намира, че допуснатата техническа грешка не е от естество, което да внесе съмнение в правилността на заключението.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е допустим положителен установителен иск, който е основан на твърденията, че

ищецът е полагал извънреден труд в ответната дирекция, поради което в него ползва е възникнало право на платен допълнителен годишен отпуск в размер на 107 дни за периода от 01.01.2003 г. до 06.2014 г. съгласно разпоредбите на двата действащи в този период закона /ЗМВР/. Правният интерес на ищцата е обоснован именно от твърденията, че правото съществува в нейния патримониум, тъй като е положила извънреден труд над нормата.

За отношенията между страните приложение намират разпоредбите на ЗИНЗС, ЗМВР /отм./ и съответните подзаконовни нормативни актове, в т.ч. ППЗИНЗС. В чл.211, ал. 3 от ЗМВР /отм./, към който препраща чл.19, ал.2 от ЗИНЗС, е предвидено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24 часови смени сумирано за тримесечен период.

Безспорно по делото се установява, че ищцата е държавен служител по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ЗИНЗС, ЗМВР И ЗДСЛ, и работи в ответната дирекция на длъжност „Надзирател“. Към настоящия момент служебното правоотношение с ответника не е прекратено и не се установява да е предоставен допълнителен платен годишен отпуск по чл. 229, ал. 1, т. 9 от ЗМВР от 1997 г., и по чл. 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР. Безспорно е и, че ищцата е полагала извънреден труд за периода от 01.01.2003 г. до 06.2014 г. на 8,12 и 24 часови смени, като с оглед приетото по делото заключение на съдебноикономическа експертиза некомпенсираният извънреден труд, който подлежи на компенсиране с допълнителен платен годишен отпуск е в размер на 91 дни. С оглед уточненията, които вещото лице е дало в о. с. з., настоящата съдебна инстанция намира, че изключването на 6 дни за 2014 г., поради изложеното от вещото лице обстоятелство, е неправилно, предвид горепосочените разпоредби. В същите е предвидено до 12 календарни дни допълнителен платен годишен отпуск, като въведеното от законодателя ограничение е за година, а не тримесечия, т.е. за положен извънреден труд за първите шест месеца на 2014 г. могат да възникнат 12 дни допълнителен платен годишен отпуск. В тази връзка доводът на въззиваемата е основателен и такова стеснително тълкуване на императивни норми, е неправилно. Поради изложеното, съдът намира, че вместо 6 дни за 2014 г., ищцата има право 12 дни допълнителен платен годишен отпуск за 2014 г., с оглед положения от нея извънреден труд от 92,5ч.

Съгласно разпоредбата на чл.211, ал.5, т.2 от ЗМВР /отм. ДВ бр.53 от 27.06.2014г./, работата извън редовното работно време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 50 часа на отчетен период и с допълнителен отпуск за отработеното време над 50 часа - за служителите по ал.3, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Правото на допълнителен отпуск е по естеството си компенсация на извънреден труд, положен от съответния държавен служител в МВР. Нормативната уредбата за процесния период се съдържа в ЗМВР от 1997г. /отм./, в редакцията от ДВ бр.17/2003г. и ЗМВР от 2006г./отм./. Действалите през исковия период разпоредби, уреждат възможността на полагилите труд над законоустановеното работно време държавни служители в МВР, работещи на смени, да бъдат компенсирани с допълнителен отпуск до 12 дни. В чл. 212 ал .5 т. 2 ЗМВР от 1997 г. /отм./, респ. чл. 211 ал. 5 т. 2 ЗМВР от 2006 г. /отм./, са уредени два способа за компенсиране на този труд: - до 50 часа на отчетен период (тримесечие), компенсацията се извършва чрез плащане на възнаграждение; или ако трудът, положен над законоустановеното работно време за съответния период надхвърля 50 часа, за разликата служителят има право на допълнителен отпуск. Размерът на дължимия отпуск е регламентиран от законодателя в чл.229 ал.1 т.9 /предишна т.8/ ЗМВР от 1997 г. /отм./ и в чл.212 ал.1 т.3 ЗМВР от 2006 г. /отм./, които разпоредби препращат към чл.212 ал.5 ЗМВР от 1997г. /отм./ и чл.211 ал.5 ЗМВР от 2006г./отм./ до

12 работни годишно. От цитираните текстове на закона следва да се приеме, че държавните служители от МВР имат право на до 12 дни допълнителен платен годишен отпуск.

Превишението над 50 часа не е нещо различно от превишението до 50 часа, т.е. положен е извънреден труд, който и в двете хипотези поражда вземане за държавния служител (парично или непарично), което има компенсаторен характер. Непарично обаче /правото на допълнителен отпуск за превишението над 50 часа от нормативно установеното работно време/ не може да бъде предявено с друг иск, освен с установителен. Изводът следва от това, че за разлика от предвиденото в чл. 176, ал. 3 КТ и в чл. 59, ал. 6 ЗДСл., ЗМВР не предвижда възможност държавният служител в МВР да упражни това си право с едностранно волеизявление. Естеството на задълженията, които служителят в МВР има, не допуска възможността той сам да реши кога да преустанови тяхното изпълнение. Той не може да ползва нито основния си, нито допълнителния си отпуск без насрещно волеизявление за съгласие от страна на съответния ръководител. От друга страна, отменените закони за МВР изрично забраняват този отпуск да се компенсира с парично обезщетение (чл. 229, ал. 4 ЗМВР от 1997 г. (отм.) и чл. 212, ал. 4 ЗМВР от 2006 г. (отм.), освен при прекратяване на служебното правоотношение.

Доводите на въззивника-ответник за погасено право на иск, поради изтекла погасителна давност са неоснователни, тъй като законът не допуска непаричното право да се компенсира с парично, докато съществува правоотношението и същевременно след като не може да се упражни едностранно от държавния служител в МВР, то давност за него не тече до момента на прекратяване на правоотношението / в този смисъл и Решението на ВКС, с което обжалваното въззивно решение е отменено/. Действащият ЗМВР не предвижда право на допълнителен платен годишен отпуск за извънреден труд и няма отношение към вече възникналите права при действието на отменените нормативни актове. Правата продължават да съществуват, но не могат да бъдат упражнени едностранно и поради това давност за тях не започва да тече докато съществува правоотношението между държавния служител и МВР. Погасителната давност започва да тече от момента, в който правоотношението е прекратено, като се прилага 3-годишният срок по чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ.

Предвид изложеното, щом като ищцата е положила извънреден труд за почти целия исков период и на нея не и е предоставен допълнителен платен годишен отпуск по чл. 229, ал. 1, т. 9 (предишна т.8) ЗМВР от 1997 г., и по чл. 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм.), то в нейна полза е възникнало правото на допълнителен отпуск по чл. 229, ал. 1, т. 9 от ЗМВР от 1997 г. (отм.) и по чл. 212, ал. 1, т. 3 от ЗМВР от 2006 г. (отм.), поради което предявеният положителен установителен иск е доказан по основание. По отношение на претендираните 107 дни и 2 ч. за периода от 01.01.2003 г. до 06.2014 г., по делото не се установи да е положен извънреден труд в размер, който да поражда всичките претендирани дни допълнителен платен годишен отпуск, а само на 91 дни (12 дни за 2003 г.; 7 дни за 2004 г.; 1 ден за 2007 г.; 12 дни за 2008 г.; 12 дни за 2009 г.; 12 дни за 2010 г.; 12 дни за 2011 г.; 7 дни за 2012 г.; 4 дни за 2013 г. и 12 дни за 2014 г.). Поради това, предявеният положителен установителен иск е частично основателен за 91 дни допълнителен платен годишен отпуск, а за горницата до пълно претендирания от 107 дни и 2ч., е неоснователен.

Крайните решаващи изводи на двете съдебни инстанции съвпадат частично, но поради това, че първоинстанционният съд е уважил иска в заявените часове (макар да не надлежно сезиран с искане и за дни), а не в дни с оглед приложимите материалноправни разпоредби, първоинстанционното решение следва да бъде отменено изцяло. Съдът е надлежно сезиран с

искане за изменение на претенцията чрез увеличения на същата в 107 дни. Следва да се постанови ново съдебно решение по същество на спора, с което положителният установителен иск да се уважи частично, като се признае на ищцата правото на допълнителен платен годишен отпуск за процесния период в общ размер на 91 дни. Исковата претенция над размера от 91 дни до пълно предявения такъв, равняващ се на 107 дни, следва да бъде отхвърлен като неоснователен. При така изложеното въззивната жалба е частично основателна.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК, право на разноските имат и двете страни съразмерно уважената, респ. отхвърлената част от исковата претенция.

За второто по ред въззивно производство: възражението на въззивника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемата, е основателно. С оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до 600 лв. Фактическата и правна сложност на проведното се пред настоящата съдебна инстанция производство не обуславя завишение над минималния размер. Съразмерно уважената част от исковата претенция въззивникът следва да бъде осъден да плати на въззиваемата сторените от нея разноски за второто по ред въззивно производство в размер на 510, 30 лв., както и 340 лв. възнаграждение за повторно назначена СИЕ, която да бъде внесена по сметката на ОС Сл. Въззиваемата, съразмерно отхвърлената част от исковата претенция, следва да бъде осъдена да плати на въззивника сумата от 22,42 лв., разноски за второто по ред въззивно производство.

За първото въззивно производство въззиваемата е претендирал 800 лв. за адвокатско възнаграждение, като по отношение на него въззивникът също е релевира възражение за прекомерност. При изчисление на минималното адвокатско възнаграждение съдът съобрази, че към този период е действала разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4 в редакцията от 2017 г., като минималното възнаграждение за неопценяеми искове е в размер на 300 лв. Развилото се първо въззивно производство не разкрива правна и фактическа сложност, и същото е приключило в рамките на едно о. с. з., поради което възражението на въззивника е основателно, и претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до 300 лв. Така въззивникът следва да заплати, съразмерно отхвърлената част от исковата претенция, на въззиваемата 255, 15 лв., разноски за първото по ред въззивно производство. Респ. въззиваемата следва да заплати на въззивника разноски съразмерно отхвърлената част на иска за държавна такса в размер на 6 лв. и юристконсултско възнаграждение в размер на 22, 42 лв.

По отношение на първоинстанционното производство: ищцата е претендирала разноски в размер на 800 лв., за адвокатско възнаграждение, като спрямо него също е направено възражение за прекомерност от ответника-въззивник. Настоящият съдебен състав обаче намира същото за неоснователно, тъй като действително фактическата и правна сложност на делото е проявена изцяло в първоинстанционното производство, и са проведени повече от две съдебни заседания. Ето защо ответникът-въззивник следва да бъде осъден да плати на ищцата сумата от 680,40 лв. с оглед уважената част от исковата претенция, както и 170 лв. депозит за вещо лице, и 68 лв. държавна такса. Ищцата следва да заплати съразмерно отхвърлената част от иска на ответника сумата от 22, 42 лв. за юристконсултско възнаграждение, 30 лв. възнаграждение за вещо лице (от внесените от бюджета 200 лв.), 15 лв. възнаграждение за вещо лице (от внесените от ответника 100 лв.) и 12 лв. държавна такса.

Следва да бъдат присъдени разноски и касационното производство, като видно от протокола на провело то се пред ВКС о. с. з., процесуалният представител на въззивника е релевирал възражение за прекомерност на адв. възнаграждение процесуалния представител на ищцата. Той е осъществил представителство пред ВКС, явявайки се на откритото съдебно заседание, съставил е касационна жалба и изложение към нея, поради което минималното дължимо възнаграждение с оглед чл. 9 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде определено на 900 лв. Така въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата и сторените от нея разноски пред касационната инстанция в размер на 900 лв., както и държавна такса за допускане на касационно обжалване в размер на 30 лв., и за разглеждане на жалбата по същество в размер на 40 лв.

Ръководен от горното и на основание чл. 271 от ГПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 952/24.07.2018 г. по гр. д. № 1091/2018 г. на РС С., като вместо това постановява:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, че АН. Т. Н., ЕГН 6*****, има право на допълнителен отпуск поради положен извънреден труд над 50ч на тримесечие за периода от 01.01.2003 г. до 30.06.2014 г., от които 12 дни за 2003 г.; 7 дни за 2004 г.; 1 ден за 2007 г.; 12 дни за 2008 г.; 12 дни за 2009 г.; 12 дни за 2010 г.; 12 дни за 2011 г.; 7 дни за 2012 г.; 4 дни за 2013 г. и 12 дни за 2014 г., на основание чл.212 ал.5 т.2 ЗМВР от 1997г. /отм./, респ. чл.211 ал.5 т.2 ЗМВР от 2006г. /отм./, като искът за разликата над признатите 91 дни до претендираните 107 дни **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати на АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.***, ет.*, ап.***, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно уважената част от исковата претенция, сумата от 680, 40 лв., представляваща сторените в първоинстанционното производство разноски за един адвокат.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати по сметка на РС С. сумата от 238 лв., от които 170 лв., възнаграждение за вещо лице и 68 лв. държавна такса за предявения иск.

ОСЪЖДА АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.***, ет.*, ап.***, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., съразмерно отхвърлената част, сумата от 37,42 лв., от които 22,42 лв. за юрисконсултско възнаграждение и 15 лв. за възнаграждение за вещо лице, представляващи разноски за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.***, ет.*, ап.***, чрез адв. Н.П. от АК С., да заплати по сметка на РС С. сумата от 42 лв., от които 30 лв., възнаграждение за вещо лице и 12 лв. държавна такса по предявения иск.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати на АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно уважената част от исковата претенция, сумата от 255, 15 лв., представляваща сторените в първото по ред въззивно производство разноски за един адвокат.

ОСЪЖДА АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., съразмерно отхвърлената част, сумата от 22,42 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за първото по ред въззивно производство.

ОСЪЖДА АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., съразмерно отхвърлената част, сумата от 6 лв., представляваща платена държавна такса за въззивното производство.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати на АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно уважената част от исковата претенция, сумата от 510, 30 лв., представляваща сторените за второто по ред въззивно производство разноски за един адвокат.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати по сметка на ОС С. сумата от 340 лв., представляваща разноски за назначената експертиза по второто по ред въззивно производство.

ОСЪЖДА АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., съразмерно отхвърлената част, сумата от 22,42 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за второто по ред въззивно производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., да заплати съразмерно отхвърлената част, сумата от 60 лв., по сметка на ОС С., представляваща разноски за назначената експертиза по второто по ред въззивно производство.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати на АН. Т. Н., ЕГН 6*****, с адрес: гр. С., ж. к. „С.З., бл.**, ет.*, ап.**, чрез адв. Н.П. от АК С., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 900 лв., представляваща сторените пред касационната инстанция разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, с адрес за призоваване: гр. С., Индустриална

зона, затвор гр. С., чрез юрк. С., да заплати по сметка на Върховния Касационен съд, сумата от 70 лв., представляваща държавни такси за допускане на касационно обжалване и разглеждане на касационната жалба.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280, ал. 1 и/или ал. 2 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____